

1713

143

15

g

PRORECTOR
ACADEMIAE FRIDERICIANAE
IO. HENRICVS
MICHAELIS,

SS. THEOLOGIAE, VT ET GRAECAE AC ORIEN-
TALIVM LINGVARVM P.P.O.

VNA CVM

PROFESSORIBVS RELIQVIS,

AD

NOVAE BENEDICTIONIS
AVSPICIA

EX

PROMISSIONE SPIRITVS S.
AMPLECTENDA

PERAMANTER HORTATVR.

DEI solius singulari debetur gratiæ ac immeritiæ prorsus misericordiæ, quod novum iam cœtum in academia nostra collectum, reliquisque adiunctum civibus nostris, nouo hoc semestri cernimus, qui nouam benedictionem promittit in media confusione, quæ ubique fere est. Quibus omnibus, & initiandis digne, & porro confirmandis, Deoque nostro consecrandis in æternum, sub auspiciis his pentecostalibus commendari hac vice meretur antiqui auctoris *Macarii Aegyptii* homilia XLIV quam perlegisse nec eos pigebit vel pœnitebit, qui iam plures per annos inter nos profecerint.

§. I. *Qui accedit ad Deum, incipit, & Christi adfessor reuera esse desiderat, huius scopi gratia accedere debet, ut conuertatur ipse & transmuetur a priori statu & conuersatione, ac bonum & nouum hominem demonstrat, qui nihil inferat veteris hominis. Siquis enim, inquit, in Christo, noua creatura. 2 Cor. V, 17. 5. III, 6. 8. 17. 18. Dominus enim noster Iesus Christus propterea aduenit, ut naturam conuerteret, mutaret & renouaret, rursusque conderet animam hanc disiectam propter transgressionem, coniungens eandem cum proprio suo Spiritu diuino. Nouam mentem, nouamque animam, & nouos oculos, nouas aures, nouam linguam spiritualem, & ut omnino dicam, nouos homines, credentes ei, ut efficeret, venit, seu nouos utres, vngens eos suo ipsius lumine cognitionis, ut transfunderet vinum nouum, quod est Spiritus eius. Vinum enim, ait, nouum in utres nouos mittendum. Matth. IX, 17. 38. XII, 18. 28. 33. 49. Ef. IV, 3. 4. XLIV, 5. 3.*

§. II. *Quemadmodum enim hostis, nactus hominem sibi subiugatum, sibi eum effecit nouum, vitiosis affectionibus*
cit.

circumuolatum, delinensque eum spiritu peccati, vinum iniquitatis omnis ac prauae doctrinae in eum immisit: sic quoque Dominus, cum redemisset eum ab hoste, nouum inde confluit, vngens (eundem) suo ipsius Spiritu, vinum quoque vitae, nouam Spiritus doctrinam in eum infudit. Ille enim, qui transmouit naturam quinque panum in naturam multitudinis, & naturae asini ratione destituta vocem dedit, & meretricem ad sanam mentem conuertit, & ignis adurendi vi praediti naturam ad irrorandos eos, qui erant in camino, idoneam reddidit, & naturam leonum agrestium ferarum in Danielis gratiam mansuefecit; is valet quoque animam desertam, & agrestem a peccato effectam, conuertere in suam ipsius bonitatem & benignitatem ac pacem, Spiritu illo promissionis sancto & bono. Luc. XI, 13. 14. 4. 22. sq. Marc. I, 8. 27. 39. Rom. V, 17. 21. VI, 4. 19. Ezech. XXXVI, 26. 27. 32.

§. III. Perinde enim ac pastor scabiosam ouem potest curare, & a lupis custodire: eodem modo verus Pastor Christus veniens solus potuit curare & conuertere perditam & scabiosam ouem, hominem, a scabie & lepra peccati. Ezech. XXXIV, 16. 23. XXXVI, 26. 27. Matth. XI, 3. 5. 28. IIX, 2. 16. 17. IX, 2. Act. X, 38. 43. 44. Pristini enim sacerdotes & Leuitae & Doctores non potuerunt sanare animam oblationibus munerum & sacrificiorum, atque adspersionibus sanguinis, cum nec seipsum potuerint curare; nam & ipsi inualiditate erant circumdati. Non enim potest, inquit, sanguis taurorum & hircorum auferre peccata. Ebr. X, 4. 10. 14. 15. 29. IX, 8. 14. 19. 23. Dominus vero dixit, commonstrans infirmitatem tum temporis medicorum: omnino dicetis mihi parabolam banc, Medice, cura te ipsum. Pro eo: non sum ego ut illi, qui nec seipsum possunt curare. Luc. IV, 23. 18. 14. 27. 36. 41. V, 12. 20. 31. VII, 21. 22. 23. 35. 39. 48. 49. 50. Ego sum verus Medicus, & bonus Pastor, qui posui animam meam pro ouibus, qui possum curare

omnem morbum & omnem ualaxlav animæ. Ego sum immaculata ouis, quæ semel oblata est: & qui accedunt ad me, eos possum curare. Vera enim sanatio a Domino solo proficiscitur. Ecce enim inquit: Agnus Dei, qui tollis peccatum mundi. Ioh. I, 29. 7. 9. 16. 17. 33. 36. 45. 51. anima nimirum credente ei, & diligente eum ex toto corde.

§. IV. Pastor ergo ille bonus scabiosam ouem curat. Ouis autem ouem curare nequit. Et nisi curata fuerit ouis spiritualis, homo scilicet, in ecclesiam Domini non ingreditur. Ita enim & in lege dictum est per umbram & imaginem. Nam de leproso, aut maculam habente, enigmatische hæc innuit Spiritus: leprosus, inquit, & maculam habens, non ingreditur in ecclesiam Domini. Leuit. XXI, 17-24. Verum præcepit leproso, ut abeat ad sacerdotem, & precibus multis adducat eum in domum tabernaculi sui, & imponat manus suas super lepram, locum nimirum notatum tactu lepræ, & curet. Eodem quoque modo Christus verus Sacerdos summus futurorum bonorum, ad leprosas animas lepra peccati laborantes inclinans, ingreditur tabernaculum corporis illarum, & curat ac sanat affectiones. Atque hoc pacto poterit anima ingredi in celestem ecclesiam sanctorum veri Israelis. 1 Cor. VI, 11. 17. 19. Tit. III, 3-6. Act. IX, 13. 17. XV, 8. 9. XXII, 16. Omnis enim anima laborans lepra affectionum peccati, quæ non accesserit ad verum Sacerdotem summum, nec curata nunc fuerit, in castra sanctorum, in celestem ecclesiam non ingreditur. Immaculata enim cum sit & pura, incontaminatas & puras querit animas. Beati enim, inquit, mundi corde, quoniam ipsi DEVM videbunt. Matth. V, 3. 8. 24. 48. Eph. V, 25. 26. 27. 32. 18. IV, 23. 30. Act. II, 37-40.

§. V. Oportet enim animam, quæ vere Christo credit, transferri ac mutari, ab hoc prauo statu in alium statum bonum, & ab hac humili natura in alteram diuinam quædam, eamque nouam effici virtute Spiritus S. & hac ratione poterit

rit idonea esse ad caeleste regnum. Ioh. III, 3. 5. Consequi autem haec nostrum est, qui credimus, & diligimus illum in veritate, versamurque in omnibus sanctis mandatis eius. Ioh. V, 4. 5. 6. 18. sq. Si enim tempore Elisæi lignum, quod natura leue est, in aquas coniectum, extulit ferrum, quod natura graue est: quanto magis mittet huc Dominus leuem & agilem, bonum & caelestem Spiritum suum, per eumque submersam aquis nequitiæ animam attollet & eleuabit atque euolare faciet ad sublimia caelorum, ac transmutabit & conuertet eam a natura sua? Iac. V, 17 - 20. Zach, XII, 8. 10. IV, 6. 10. Luc. XI, 1. 4. 13. 31. 32. Ioh. VII, 37. 38. 39. Pf. CXXXIX, 7. 23. 24. LI, 12 - 15 - 19. XXXII, 6. 8. 2. CXLIII, 10. II. Ef. XI, 2. 3. 9. 15. 16. LVII, 15 - 19.

§. VI. Et quemadmodum in rebus visibilibus, nemo potest per se transire & traicere mare, nisi habeat leuem & agilem nauim, ex ligno constructam, quæ sola super aquas incedere potest; demergitur enim & interit, si ambulet quis in mari: eodem modo nequit anima per seipsam transire aut superare aut traicere acerbum mare peccati, & difficilem abyssum prauarum virium caliginis τῶν πᾶδῶν, nisi Spiritum Christi mitem & caelestem agilemque susceperit, qui super nequitiam omnem ambulat & incedit, per quem debita cursu recteque in caelestem portum quietis, in ciuitatem regni, poterit peruenire. Quemadmodum autem qui sunt in nauis, e mari non hauriunt nec bibunt, nec ex eo indumenta aut victum accipiunt, sed aliunde in nauem important: sic quoque animæ Christianorum non ex hoc seculo, sed supernus e caelo, victum caelestem & indumenta spiritalia accipiunt: atque inde viuentes, in nauis boni & viuifici Spiritus, transuehuntur aduersarias principum & potestatum prauas facultates. Et quemadmodum ex vnica natura ligni omnes naues construuntur, quarum beneficio homines amarum possum transmeare mare: sic ex vnica diuinitate lucis caelestis diuersorum charismatum vnus Spiritus, omnes Christianorum animæ corroboratæ vniuersam superuolant nequitiam. Sap. VII, 22. 30. IX, 17. 18. 19. X, 2. 4. 9.

§ VII. Verum cum nauis & gubernatore indigeat & temperato ac amano vento ad feliciter nauigandum; hæc omnia est ipse Dominus in anima fidei degens, & perferre eam faciens molestas tempestates ac feroces malitiæ fluctus atque impetus violentorum peccati ventorum; & quidem fortiter, feruenter ac scite, ut ipse nouit, dissoluto eorum æstu. Absque celesti enim gubernatore Christo, non potest quispiam traicere malignum mare potestatum caliginis, ac afflatus tentationum amararum. Ascendunt enim, inquit, usque ad cælos, & descendunt usque ad abyssos. Pl. CVII. 20. 26. 29. 43. Marc. IX, 22. 23. 24. 29. Omnem porro gubernandi scientiam, bellorum item ac tentationum nouit, longe supra feroces fluctus incedens. Ipse enim, inquit, tentatus, potest iis, qui tentantur, succurrere. Ebr. II, 18. III, 7. 8. 14. 15. IX, 14. Rom. VIII, 7. 11. 15. 16. 26. 27. 37. 38. 39.

§ VIII. Oportet ergo conuerti ac transmutari animas nostras a presenti statu in alterum statum, & *Φύσιν* diuinam; & fieri nouos e veteribus, hoc est, bonos, ad usum promptos ac fideles, ex acerbis & infidelibus; & sic utiles factos in celeste regnum restitui. B. enim Paulus de conuersione & assumptione sua, qua comprehensus est a Domino, scribit hæc: *sector autem, si apprehendam, quatenus & apprehensus sum a CHRISTO. Phil. III, 12. 3.* Quo igitur pacto comprehenditur a DEO? Quemadmodum enim si captiuos quosdam, quos rapuerat, tyrannus abducat, deinceps ipse comprehendatur a vero Rege: ita quoque Paulus, cum a tyrannico spiritu peccati obsideretur, ecclesiam persequeretur & deuastabat. Verum quod non zelo Dei secundum ignorantiam id ageret, tanquam pro veritate dimicans, non est neglectus, sed apprehendit eum Dominus, celestis & verus Rex, qui circumfulsit ineffabiliter, voce sua ipsum dignatus, & percussum ut seruum liberauit. Vide Domini bonitatem & conuersionem, quo pacto possit mutare animas malitiæ implexas & feroces effectas, atque momento horæ in suam ipsius bonitatem & pacem traducere! Act. IX, 17. 21. XIII, 9. 10. 24. XXVI, 18. 20.

§ IX.

S. IX. Omnia enim apud Deum sunt possible; ut in latrone contigit, qui momento horæ per fidem conuersus est, & in paradysum translatus. Propterea venit Dominus, ut animas nostras conuerteret atque reformaret Act. III, 26. 19. II, 38. 39. V, 31. 32. Gal. III, 3. 13. 14. ac faceret eas, ut scriptum est, diuine consortes naturæ. 2 Petr. I, 4. 21. & conserret in animam nostram celestem animam, hoc est, Spiritum diuinitatis, deducentem nos in omnem virtutem, ut vitam æternam viuere valeamus. Oportet ergo ex toto corde nos credere inenarrabilibus eius promissionibus, quia verax est, qui promisit. Hinc decet diligere Dominum, atque contendere omnino in omnibus virtutibus, & petere instanter atque assidue, ut consequamur promissionem Spiritus eius integre ac perfecte, quo viuificentur animæ nostræ, quippe qui adhuc in carne sumus. Rom. VIII, 13. 2. 9. 10. 23. Matth. XXVI, 41. Nisi enim in hoc mundo susceperit anima sanctificationem Spiritus multa fide atque obsecratione, & particeps diuinæ naturæ facta fuerit, coniuncta gratiæ, per quam omne mandatum inculpate & pure perficere poterit, inepta est ad regnum cælorum. Quicquid enim boni quis hinc obtinuerit, hoc ipsum in illa die erit eius vita per Patrem & Filium & Spiritum S. in secula, Amen!

En homiliam, quam nunc Vobis, o Nostri! deuoto Vobis animo consecratam dedicatamque volumus; adpersis subinde studio nostro dictis Scripturæ ipsius Pentecostalibus! homiliam rorantem sale gratiæ, in qua sub verborum simplicitate cum grauitate certat iucunditas, & grauitas cum iucunditate! Miserum est, esse sine Numine, esse sine lumine & regimine Spiritus Dei. Et tamen nascimur omnes cum hoc defectu, propullulantibus inde effectibus atrocissimis; saluis aliunde iudiciis diuinis, ex quibus conuinci possumus, quod Deus in eum omnino finem condiderit hominem, ut haberet intimum cum homine commercium. Quo indignos nos reddidimus, ut Deus quidem ipse in nul-

la

la sit defectus huius originalis malorumque subsequen-
tium culpa. Hæremus hinc omnino in reatu coram
sanctitate Dei, si nondum præditi sumus Spiritu Dei.
Velle autem suum ipsius spiritum sequi, iniquissimum
est & creaturæ lapsæ prorsus inconueniens. Renascen-
tia igitur ex Spiritu S. simpliciter opus est, nec tamen
ad renascendi beneficium pertingere licet sine media-
tore; quia boni Spiritus præsentiam amissimus absque
culpa Creatoris nostri benignissimi. Si autem non nisi
per mediatorem recipiendus est Spiritus Sanctus, vel
inde constat, quantum oporteat esse mediatorem, in
cuius nomine Pater mittat nobis ducem *παράκλητον*.
Vtinam properemus omnes absque ambagibus, & sine
omni mora atque cunctatione, ad verbum, in quo re-
uelatus elucet mediator, tamque dulces de dono Spiritus
sancti promissiones & inuitationes amplissimæ fre-
quentantur! Vtinam nemo respuat amplius tam suauis
ac mite gubernaculum! Intueamur exempla eorum,
qui sibi viuunt, quam male sibi consulant. Nemo no-
strum prolabatur eo, vt similis euadat iis, de quibus
iam olim dixit Iehouah: *non arguet Spiritus meus homi-
nem in perpetuum.* Gen. VI, 3. 11. 12. Iudæ v. 14-19. 20.

Luc. XVII, 26. 27. sq. P. P. ad valuas
academicas F. Pentec.

M. DCC. XIII.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
Litteris CHRISTIANI HENCKELII, Acad. Typ.

L-5

ULB Halle

3

002 051 028

1713

143

15

8

PRORECTOR
ACADEMIAE FRIDERICIANAE
IO. HENRICVS
MICHAELIS,
SS. THEOLOGIAE, VT ET GRAECAE AC ORIEN-
TALIVM LINGVARVM P. P. O.
VNA CVM
PROFESSORIBVS RELIQVIS,
AD
NOVAE BENEDICTIONIS
AVSPICIA
EX
PROMISSIONE SPIRITVS S.
AMPLECTENDA
PERAMANTER HORTATVR.

